

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 16.02.1966, sp. zn. 5 Cz 141/65, ECLI:CZ:NS:1966:5.CZ.141.1965.1

Číslo: 38/1966

Právní věta: Výrokem, že účastník je povinen se z bytu vystěhovat o přidělení náhradního bytu, příp. náhradního ubytování, upravuje soud (§ 160 odst. 3 o. s. ř.) lhůtu k plnění povinnosti rozsudkem uložené (tj. splatnost ve smyslu § 206 odst. 3 o. s. ř.). Napadl-li žalovaný odvoláním jen výrok o lhůtě ke splnění povinnosti rozsudkem uložené a o nákladech řízení, nelze při přezkoumání rozsudku přihlížet k návrhům učiněným po uplynutí zákonné lhůty k odvolání, jež obsahují výtku vůči jiným výrokům rozsudku. Nejde tu o změnu odvolacího návrhu, nýbrž o odvolání opožděně podané.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 16.02.1966

Spisová značka: 5 Cz 141/65

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Byt, Hospodaření s byty, Lhůty, Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 160

§ 204

§ 206

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 38/1966 sb. rozh.

Výrokem, že účastník je povinen se z bytu vystěhovat o přidělení náhradního bytu, příp. náhradního ubytování, upravuje soud (§ 160 odst. 3 o. s. ř.) lhůtu k plnění povinnosti rozsudkem uložené (tj. splatnost ve smyslu § 206 odst. 3 o. s. ř.).

Napadl-li žalovaný odvoláním jen výrok o lhůtě ke splnění povinnosti rozsudkem uložené a o nákladech řízení, nelze při přezkoumání rozsudku přihlížet k návrhům učiněným po uplynutí zákonné lhůty k odvolání, jež obsahují výtku vůči jiným výrokům rozsudku. Nejde tu o změnu odvolacího návrhu, nýbrž o odvolání opožděně podané.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. února 1966, [5 Cz 141/65](#).)

Žalobkyně se domáhala zrušení společného užívání bytu sestávajícího z kuchyně, dvou pokojů a

příslušenství v Brně, který obývá spolu s bývalým manželem J. Z., a určení, že nadále je oprávněna bytu užívat výhradně ona.

Okresní soud v Brně zjistil, že manželství účastníků bylo pravomocně rozvedeno rozsudkem okresního soudu Brno-město z 5. 2. 1962 a obě nezletilé děti účastníků svěřeny na dobu po rozvodu do výchovy navrhovatelky. Zjistil dále, že v bytě, který byl za trvání manželství přidělen žalovanému, účastníci i s dětmi nadále společně bydlí, a že se nedohodli o tom, který z nich bytu bude nadále užívat.

Na základě těchto zjištění soud prvního stupně žalobě vyhověl, a to rozsudkem z 29. 8. 1964, 12 C 491/64 – 10. Zrušil právo společného užívání účastníků k tomuto bytu a určil, že nadále bude bytu užívat žalobkyně, s tím, že právo žalovaného na užívání bytu zanikne dnem, kdy mu bude přidělen náhradní byt nebo poskytnuto náhradní ubytování. Stanovil, že žalovaný je povinen se z bytu vystěhovat do 15 dnů poté, co mu bude přidělen náhradní byt, případně náhradní ubytování, a uložil mu nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 575 Kčs v měsíčních splátkách po 100 Kčs počínaje od právní moci rozhodnutí, splatných do 5. dne toho kterého měsíce pod ztrátou lhůt.

Proti rozsudku, který byl žalovanému doručen dne 14. 9. 1964, podal žalovaný odvolání došlým na okresní soud dne 28. 9. 1964, jež doplnil vyjádřením do protokolu u okresního soudu v Ú. n. L. dne 20. 10. 1964 o tom, které výroky rozsudku odvoláním napadá. Podle zápisu sepsaného dne

16. 11. 1964 u soudu druhého stupně, k němuž se žalovaný dostavil se žádostí o přeložení odvolacího jednání, považuje žalovaný rozsudek soudu I. stupně za nesprávný i v dalších směrech.

Krajský soud v Brně rozsudkem z 20. 11. 1964, č. j. 5 Co 515/64, změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že návrh na zrušení práva společného užívání bytu a určení, že byt bude nadále užívat žalobkyně, zamítl; současně uložil žalobkyni zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 60 Kčs do 3 dnů od doručení rozsudku.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu, že rozsudkem krajského soudu v Brně byl porušen zákon, a toto rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění:

Odvoláním lze napadnout rozhodnutí soudu I. stupně v zákonné lhůtě 15 dnů od jeho doručení (§ 201, § 204 odst. 1 o. s. ř.). Směřuje-li odvolání pouze proti výroku o nákladech řízení, o příslušenství pohledávky, o její splatnosti nebo o předběžné vykonatelnosti rozsudku, není právní moc ostatních výroků dotčena (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

Pro posouzení, v jakém rozsahu žalovaný napadl rozsudek soudu I. stupně, je rozhodným obsah jeho odvolání došlého na okresní soud v odvolací lhůtě dne 28. 9. 1964, popř. jeho vyjádření z 20. 10. 1964, jímž z podnětu soudu I. stupně své podání doplnil a přesně uvedl, které výroky rozsudku považuje za nesprávné, v čem spatřuje jejich nesprávnost a učinil i návrh, jak má soud v tomto ohledu rozhodnout.

Svým vyjádřením z 20. 10. 1964 žalovaný odvolání tedy doplnil a upřesnil ve smyslu § 43 odst. 1 o. s. ř. tak, že nezůstalo pochyb o tom, v kterých výrocích rozsudek soudu I. stupně v zákonné lhůtě odvoláním napadl a jen v mezích tohoto včas podaného odvolání mohl odvolatel později změnit svůj odvolací návrh (§ 212 odst. 2 o. s. ř.). K návrhům učiněným po uplynutí zákonné lhůty k odvolání, obsahujícím výtku vůči jiným výrokům rozsudku, nebylo lze při přezkoumání napadeného rozsudku přihlížet, neboť tyto výroky vešly v právní moc. Nešlo tu o změnu odvolacího návrhu, jak na věc pohlížel krajský soud, nýbrž o odvolání podané opožděně, jež bylo třeba z toho důvodu zamítnout (§ 218 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Odvolání žalovaného směřovalo podle jeho vyjádření z 20. 10. 1964 jen do výroku o nákladech řízení (a to jen do stanovení splatnosti povolených splátek) a do výroku, jímž bylo vysloveno, že jeho právo užívat byt zanikne, bude-li mu přiděleno i jen náhradní ubytování. Výrokem, že účastník je povinen se z bytu, za který je nutno poskytnout náhradu, vystěhovat teprve, až mu bude přidělen náhradní byt, popř. náhradní ubytování tam, kde stačí poskytnout náhradní ubytování, upravuje soud ve smyslu § 160 odst. 3 o. s. ř. lhůtu k plnění povinnosti k vystěhování z bytu rozsudkem uložené (tj. splatnost ve smyslu § 206 odst. 3 o. s. ř.). Napadal tedy žalovaný odvoláním jen výrok o lhůtě ke splnění povinnosti rozsudkem uložené a o nákladech řízení; právní moc ostatních výroků rozsudku soudu I. stupně odvoláním nebyla dotčena.

Za tohoto stavu nemohl soud II. stupně ve smyslu § 212 odst. 1 o. s. ř. přezkoumávat rozsudek soudu I. stupně také ve výroku o zrušení práva společného užívání bytu a určení, který z účastníků bude bytu oprávněn nadále užívat. Jestliže tak učinil, překročil meze své přezkumné činnosti a porušil zákon v ustanoveních § 204 odst. 1, § 206 odst. 3 a § 212 odst. 1, 2 o. s. ř.